

APRÍL - PARÍŽ -

Ležím.

Ešte toho musím veľa urobiť.

Na parapete tancujú kvapky dažďa. Možno tancujú kankán, aby to bolo štýlové. Možno jar vyhadzuje nohami v pančuchách, bez nohavičiek, tak ako vraj kedysi dievčatá na pódiumoch Montmartra. Kvapky sa odrážajú od plechu a skáču nahor, pripadajú mi zmyselné a necudné, obmývajú okno, klopkajú a prosia: Pusť nás dovnútra, chceme sa iba trochu zohriať, vkĺznuť pod perinu, aj tak si celá mokrá. Keby som otvorila okno a trochu sa vyklonila, videla by som v diaľke nad strechami svietiť Eiffelovku, predstavovala by som si jej stehná rozkročené nad Marsovými poľami, týčiace sa nad Parížom ako stehná obrovskej štetky s vykasanými sukňami, vulgárnej ako toto mesto, ako moje myšlienky, ktoré mi vibrujú telom, šíria sa od hlavy nadol k nalakovaným nechtom na nohách, k mojim napnutým lýtkam a kolenám od seba, do tmy v hĺbinách mojej duše a môjho tela.

Ale ja okno neotvorím. Nenadýchnem sa vône kvitnúcich gaštanov z Luxemburských záhrad. Neochutnám dážď.

Pretože toho musím ešte veľa urobiť.

Kedy sa ma prvýkrát dotkol? V parku univerzitného kampusu v Orléanse? Ponáhľala som sa z rue des Chartres k univerzitnej knižnici, bola som zamyslená, jarný vietor mi strapatil dlhé tmavé vlasy, poletovali mi okolo tváre, nastavovala som líca slniečku, bolo mi naponáhlo, nepočula som jeho kroky... Ak by som ich počula, možno by som sa rozbehla, utekala až dole k jazeru, schovala sa medzi stromami, niekam do trstia... Ale ja som ich nepočula.

„*Mademoiselle... mademoiselle...*“

To bolo na mňa? Otočila som sa. Krátke plavé vlasy. Športová postava, úprimná, usmievavá tvár. Niečím mával nad hlavou a mne chvíľku trvalo, kým som si uvedomila, že je to knižka a že tie biele motýle sú stránky, v ktorých si listoval vietor.

„Slečna... Knižka... Zabudli ste si na sedadle v autobuse knižku...“

Dobehol ku mne, jeho ruka s knihou mierila dopredu, ja som tam stála, ruky zvesené pozdĺž tela, a videla som len jeho oči, modré, hlboké, čisté. Takú modrú som si pamätala z prechádzok s otcom pozdĺž jazera v Annecy.

„To jazero je také modré preto, že sa v ňom utopilo nebo?“ pýtala som sa a bolo mi až do plaču, pretože mi pripadalo strašne smutné, že by sa nebo mohlo utopiť v nejakom horskom jazere.

„Kdeže, Ari, žiadne strachy,“ odpovedal mi otec a svojou širokou dlaňou ma zakaždým potľapkal po šiji, ako keby ma chcel priviesť späť do reálneho života. „Neutopilo sa, len sa odráža na hladine. Pozri sa k mostu, tam už je voda zelená. Na dne tam rastie tráva. Ale o kus ďalej už je hĺbka, tam má voda tmavomodrú farbu, vieš? Ne-dovidíš na dno.“

„Hĺbka má vždy tmavomodrú farbu?“

„Slečna? Počuli ste ma vôbec?“

„Áno... Prepáčte. *Excusez-moi.*“

Žmurkala som do slnka ako omámená.

Podal mi ruku? Predstavil sa? Bolo to naozaj prvýkrát, kedy sa ma dotkol? Ja neviem.

„Ja fakt neviem, Marion,“ povedala som o niekoľko hodín neskôr kamarátke v podnájme. „Neviem, ja... Vôbec neviem, čo to bolo...“

„*Folle*, blázon, si blázon,“ smiala sa Marion. „A veľmi dobre vieš, čo to bolo, netvár sa ako Panna Orleánska.“

Nie. Nebola som Panna Orleánska. Nebola som ani panna, lenže tá jediná skúsenosť z našej obývačky, keď naši išli na ples („Nebolo to to?“ pýtal sa ma spotený Matthieu, keď sa po troch minútach vystriekal do vreckovky), na toto jarné popoludnie nestačila.

„Claude,“ predstavil sa muž v parku.

Podal mi ruku? Spálil mi prsty? Horela som už od tej chvíle?

Alebo sa to stalo o štyri dni neskôr v reštaurácii La Parenthèse na malom námestí Châtelet uprostred orleánskeho starého mesta. Trojpodlažný hrazdený dom s červenými trámami a červenými dverami. Vnímala som každý detail. Čašníka v čiernom s bielou zásterou uviazanou okolo pása. Jedálny lístok s veľkým ozdobným písmenom P. Údený losos s tromi omáčkami, s medovou zo Sologne, šalotkovou z Bordeaux, pikantnou z Laonu. Popoludní bolo teplo, vzala som si teda čierne mini a pančuchy nechala doma. Teraz mi z chladu na stehnách vyskákala husia koža. Vidlička mi vypadla z ruky. Takmer vyliala víno.

„Prepáčte,“ vypískla som (panebože, ja som *vypískla*, toto slovo som čítala kedysi dávno v nejakej červenej knižnici).

„Nič sa nestalo, nemáte sa za čo ospravedlňovať,“ povedal Claude galantne (v duchu som ho oslovovala krstným menom, aj keď mi priezvisko povedal, nebola som schopná si ho zapamätať).

Došlo k tomu vtedy? Natiahla sa jeho ruka cez stôl a dotkla sa mojich prstov? *Coup de foudre*? Zásah bleskom? Láska na prvý pohľad? Takto sa to predsa hovorí... Bozk, ktorý mi na záver večera vtisol na pery, chutil po tej medovej omáčke...

„Pôjdeme ku mne?“

Nie, nešli sme k nemu. Nenaplnila som predstavu o povolných dievčatách z orleánskeho univerzitného kampusu. Bola mi strašná zima, medzi nohami som mala vlhkú ľadovú jaskyňu. Nechcela som

to takto. Chcela som horieť, plápoliť ako pri dotyku jeho rúk, chcela som, aby ma spálil na popol, a nie aby sa ma dotýkali stalaktity jeho prstov. Zaliezajúci jarný chlad mi vklázol pod sukňu a hrýzol.

„Nie, nehnevaj sa, dnes nie,“ podarilo sa mi vykoktať na tretí pokus. Zuby mi cvakali ako v horore. Panebože, ja som hlúpa, takto sa obliecť!

„Dobre,“ odpovedal a vzal ma za ruku.

Mala som pocit, že som mu podala mrazenú rybu.

Ale o týždeň neskôr... O týždeň neskôr...

Gauč v našom bytíku. Marion niekde v kine s priateľom. Sukňa vykasaná k bokom. Fialové nohavičky úplne mokré. Rozopnutá blúzka a moje stuhnuté bradavky týčiace sa v šere ako elektrické spínače vášne.

A jeho ruky...

„Nie si panna, však?“ šepkal a jeho ústa sa mojej šije dotýkali presne v miestach, na ktoré ma vždy potľapkával otec.

„Nie som... nie...“

Celá som sa napínala. Aj keď som sedela, stála som na špičkách ako baletka. Kolená som zvierala pri sebe, ale vedela som, že už ich dlho neutržím, že sa roztvoria ako brána môjho zámku. Že to on drží kľúč.

„A kedy si...?“

„Prvýkrát? Cez prázdniny. K susedom chodieval jeden chlapec. Študoval v Paríži medicínu. Volal sa Matthieu.“

„Bolo to pekné?“

„Ja neviem.“

„Ako to, že nevieš?“

„Vlastne sa ma ani nedotýkal. Pamätám sa len, ako to zaboľelo, a potom už nič ... Potom si zapínal nohavice.“

„Robil ti toto? A toto?“

Jeho prst na mojom pohlaví. Odhrňa lem nohavičiek. Kolená vystreľujú nahor. Teraz! Je vo mne! Horúco!

Ľavú ruku mi znova kladie na šiju. Jemne ma tlačí. Tlačí mi hlavu dole. K svojmu rozkroku.

„To nie! Prosím!“

„Ešte si nikdy...“

„Nie...“

„Bude sa ti to páčiť, uvidíš.“

„Dobre, skúsím to, ale nie dnes... Prosím...“

A tak to išlo. Postupne. Pomaly. Do mňa. Všetade. Dva roky. A potom Paríž.

On, Claude Montgard, tridsaťdva rokov, syn bohatých rodičov z provensalského mesta Aix, úspešný scénograf, divadlá Ateliér, Casino de Paris... V lete tenis, v zime lyže, dvakrát týždenne fitko, v sobotu večera s priateľmi v Maison d'Oc, v nedeľu prechádzka v Boulonskom lesíku. jemné vrásky od smiechu okolo očí, vykrojené ústa, večne strapaté plavé vlasy. Neposlušná ofina padajúca do čela. Bohém a zároveň seriózny obchodník. Záluby: silné autá, dobré jedlo, voda po holení Boss, opera a ja.

Ja, Arianne Calvertová, dvadsaťštyri rokov, dcéra vidieckeho lekára a zakríknutej matky z Groisy pri Annecy v Savojsku, dievča z vidieka, teraz na svoj vlastný údiv promovaná historička, odborná asistentka v Univerzitetnej knižnici Sorbonny... V lete plávanie, od októbra zimomravo schúlená pri peci. Dlhé mahagónové vlasy, modré oči, pár pieh rozosiatyh okolo chrbta nosa a na čele, azda zmyselné ústa, dlhý krk (*bonjour, monsieur Modigliani*), malé prsia (nosím podprsenku dvojku, 85B, aby som bola presná), na môj vkus trochu široké boky (raz týždenne fitko), celkom pekné dlhé nohy (chodím behať). V sobotu večera s manželom a jeho priateľmi, v nedeľu prechádzka s manželom v Boulonskom lesíku. Záluby: knihy, džez (to ma naučil otec), parfum Chanel Mademoiselle, Paríž a on.

Prenajali sme si veľký byt na poslednom poschodí honosného činžiaka na rue de Passy, blízko paláca Chaillot. Milovala som prechádzky smerom k nábrežiu, po schodoch dole okolo Balzacovho domu na rue Bertonne, okolo stredovekého pätníka k tureckému veľvyslanectvu, kde kedysi

zomrel Guy de Maupassant (panebože, ja som taký romantik!). Je však fakt, že táto kratučká ulička mi ako jediná v celom Paríži pripomínala vidiek a mladosť, aj keď skôr Orléans než moje rodné Savojsko. Niekedy podvečer, keď som sa vracala domov z metra, zastavovala som sa pri Fernandelovom hrobe na cintoríne neďaleko paláca Chaillot a spomínala som, ako srdečne som sa smiala, keď mi otec premietal jeho filmy.

A v našej obrovskej posteli, v spálni, ktorej okno vedie do dvora a z ktorej bolo vidieť Eiffelovku, ako sa týči nad bielymi parížskymi strechami, sme sa s Claudom nekonečne milovali a objavovali navzájom.

„Mne sa meno Arianne veľmi nepáči.“

„S tým si sa mi nikdy nezveril.“

„Chcelo by to niečo sexi. Ako ťa volali doma?“

„Ari.“

„Ja ťa budem volať... počkaj...“

Prevalil sa na chrbát a oči uprel do stropu.

„Rouana.“

„Čo je to za meno?“

„Rouan po provensalsky znamená býk... Vždy ma zaujímalo, ako by vyzerala ženská verzia tohto mena... Rouana... Býk v ženskom prevedení. Vzrušujúca predstava. Divoká.“

„Zvláštne,“ namietla som, zdvihla sa a bradou sa mu oprela o hrud'

„Tak to skrátíme... Napríklad... Ro... Si krásna, Ro. Máš krásne oči, Ro. Máš krásne kozy, Ro. Milujem ťa.“

A inokedy. Viem, že bol krásny letný deň. Mali sme dokorán otvorené okno a z dvora voňala čerstvo pokosená tráva.

„Môžem ti pohladať pindu?“

„Toto slovo sa mi veľmi nepáči.“

„Prečo?“ spýtal sa a zvedavo sa ku mne otočil. „Pohoršuje ťa?“

„Ja neviem... nepohoršuje, nie som malé dievča... Len mi pripadá... nepatričné.“

„Prečo? Veď je krásne.“

„Tebe fakt pripadá krásne?“

„Iste,“ odpovedal.

„Ako si na to prišiel? U nás na dedine to chalani používali len ako zahrešenie, a to ešte leda tak pri futbale, keď zakopli.“

Pobozkal ma na pery a dlaňou mi pohladil brucho.

„Ja to myslím úplne inak. Počúvaj... P ako pôvabná, I ako inšpirujúca, N ako nádherná, D ako dokonalá, A ako absolútna.“

„Takto to znie znesiteľne. Ale ako je to napríklad v angličtine? *Pussy*?“

„P ako panovačná, U ako uchvacujúca, S ako svojhlavá, S ako satanská, Y ako... tu mi trochu zlyháva fantázia. Ale nestačí samotný tvar toho písmena? Nepripadá ti, že zobrazuje ženský rozkrok?“

„Ty si blázon. Ako to, že ti napadajú také veci? Ako sa to povie po španielsky?“

„*Concha*. C ako centrálna, O ako ochotná, N ako nemravná, CH ako chytrá, A ako analogická.“

„Podvádzaš. Nie je to CH. Má to byť C a H.“

„Tak dobre. C ako cudná a H ako hladná.“

„Idú tieto dve slová vôbec dokopy? Cudná a hladná?“

„Samozrejme. Najhladnejšie sú vždy tie najcudnejšie.“

„A prečo analogická?“

„Pretože súvisí so všetkým. Keď povieš pinda, vybaví sa ti celé ženské telo.“

Začala som sa smiať.

„Tebe sa vybaví. Mne by to ani nenapadlo.“

Zadíval sa mi do očí. Čítala som v nich túžbu. Bezbrehú, nádhernú túžbu. Položil mi ruku do lona.

„Povedz pinda.“

„Prestaň!“

„Len to povedz.“

„Pinda,“ zašepekala som. Pôvabná, inšpirujúca, úžasná, nádherná, dokonalá, absolútna.“

„Mám ti strčiť ruku do pindy?“ spýtal sa.

„Áno.“

„Povedz to: Strč mi ruku do pindy.“

„Strč mi ruku do pindy. Prosím. Miláčik. Pane.“

Leto voňalo, Claude si bral moje telo a život mi strašne chutil.

Až do...

Viem presne, kedy sa to stalo. Dátum a čas sa mi zafixovali v pamäti, ako keby ich do nej vypálil. Neskôr som si na to spomenula, keď som v americkom Oaklande zašla do jedného baru HEINOLD'S FIRST AND LAST CHANCE, kam chodieval Jack London, a tam mi zrak padol na veľké stojace hodiny, ktoré sa zastavili presne v stredu 18. apríla 1906 o 13. hodine a 12. minúte, keď v susednom San Franciscu vypuklo strašné zemetrasenie.

K môjmu osobnému zemetraseniu došlo v nedeľu 14. apríla 2014 o 16.42 v Paríži v rue de Passy číslo 46.

Claude pred hodinou odišiel na tenis. Nedeľný čas sa vliekol pomalicky a pripomínal mi jablkový sirup, ktorý som si chystala na koláč. Lenivo som sa pretiahla pri okne. Jarné slniečko poskakovalo po strechách ako hravé dieťa. Aj ja som mala chuť vyhrnúť si sukňu a trochu sa pohrať. Tu pri okne, aby ma každý videl. Cítila som, ako mi do líc stúpa horúčosť. Bola som šťastná a chcela som sa o to rozdeliť. Tu a teraz. Pozri sa, svet, ako si to malá Ro užíva. Sukňa sa mi vyhrnula nahor. Zišla som rukou medzi nohy. Žiadne nohavičky. Žiadne zábrany.

V tom momente zavibroval mobil.

Môj telefón to byť nemohol, mala som ho v kabelke a doma vypínala zvuky, aby ma nikto neotravoval. Rozhliadla som sa. Na kuchynskej linke ležal Claudov mobil a modro na ňom svietila správa. Claude ho tu musel zabudnúť, keď sa obliekal. Rozhliadla som sa. Panička sama doma. Panička skontroluje páničkov mobil. Hlúpa banálna historka z hlúpeho časopisu pre unudene hlúpe ženské.

Nikdy predtým som to neurobila. Žila som v domnienke, že viem všetko a že čo neviem, vedieť nepotrebujem. Verila som. Ja chudera hlúpa som verila!

Klikla som na správu.

„Som jebavá?“

Mala som pocit, že čítam zle. Som boľavá. Som prechladnutá. Som ospalá. Aj to by stačilo.

„Som jebavá?“

Horúckovito som prešla po displeji a mierila na začiatok konverzácie.

Môj manžel:

„Kde ťa mám? Ešte ťa trápi tá viróza?“

Ona (tá jebavá):

„Úplne ma skolila.“

Nasledujúci dialóg:

„Tak to sa treba poriadne vypotiť na cudzom tele.“

„Myslím, že teraz by som to nezvládla.“

„Hlavne sa čo najskôr uzdrav, cica. Dúfam, že sa uvidíme budúci týždeň, aby sme sa potešili.“

„Potrebovala by som to.“

„*Ma chérie...*“

„Urobíš mi to konečne na tom stole?“

„Veľmi rád. Urobím ti to rád kdekkoľvek a kedykoľvek. Vieš veľmi dobre, že ťa fíkam rád a veľmi mi chutiš. Chcem, aby si zase moje meno mala úplne všade.“

„To sa mi páči. Je pekné so mnou jebať?“

„Nádhera. Jebem ťa veľmi rád.“

„Ja viem. Užívaš si to.“

„Si rada, že som tvoj milenec?“

„Áno.“

„Páči sa ti to so mnou?“

„Veľmi.“

„Som jebavá?“

Koniec sms. Bodka. Smajlík.

J ako jasavá, E ako extra, B ako báječná, A ako antidepresívna, V ako voľná, A ako analogická. Jebavá. *Putain!*

Šmarila som telefón o stenu a vyvracala sa do výlevky.

O hodinu neskôr som vytočila číslo haly, do ktorej Claude chodieval hrať tenis. Správca sa chvíľku vykrúcal, chvíľku vysvetľoval, ale potom slúbil, že sa pozrie a že manželovi odkáže, aby mi zavolať. Vzala som si čisté bielizeň. Ružovú podprsenku a telové nohavičky. Natiahla si pančuchy. Bielu blúzku, úzku čiernu sukňu po kolená. Čierne sáčko. Učesala som sa. Nalíčila. Rúžom som si zľahka pretrela pery. Zabalila pár vecí. Obula balerínky. Ruka sa mi netriasla.

Zvonenie.

„Čo vystrájaš, Ro? Hráme štvorhru. Chlapi budú našťvaní. Deje sa niečo?“

„Nedeje sa nič,“ odpovedala som s úplným pokojom. „Len s tebou chcem hovoriť. Vedľa haly je taká malá kaviareň, myslím, že sa volá U Alberta. Raz sme tam sedeli. Budem tam o štyridsaťpäť minút.“

„A nepočká to na doma? Nestihnem sa ani osprchovať.“

„Nepočká,“ odpovedala som a hovor ukončila.

Ach, Paríž začiatkom jari! Poznáte ho? Mali ste možnosť prejsť sa po jeho uliciach, vyhnúť sa turistom, nahliadnuť do záhrad, do dvorov, nadýchnuť sa vzduchu? Zájst si na Ostrov svätého Ľudovíta a pozorovať rybára, pozerat' sa, ako v Tuilerijských záhradách púšťajú deti v bazéne plachetnice, prejsť sa po nábreží okolo Seiny? Je smútok tmavomodrý, ocko?

Claude prišiel s päťminútovým oneskorením, zadýchaný, s mokkými vlasmi a začervenenou tvárou. Objednal si tretinku piva a otočil sa ku mne.

„Čo sa stalo, Ro? Je to nejaká hra?“

Žiarivo sa na mňa usmial. Pozrela som sa mu priamo do očí.

„Ja nie som jebavá?“ spýtala som sa potichu.

„Prosím?“

V tvári sa mu objavil úžas, potom ho vystriedalo nepochopenie a zmätok, a nakoniec som videla, ako sa mu rozšírili zreničky, ako sa mu pomaličky v očiach objavuje poznanie, ako mu oči tmavnú, ako sa zakaľujú, ako vädne úsmev a ako sa jeho líca prepádajú. Rukou si pre-

hrabol mokré vlasy. Natiahol sa po pivo, ale potom ruku zase bezvládne spustil do lona, ako keby ju prestal ovládať. Ako úbohý handrový panák. Díval sa na mňa, ale neviem, či ma vôbec videl. Možno sa pozeral oveľa ďalej, až niekam do seba, k nám, k nej, niekam... A možno nikam, neviem.

„Ja...“

Zarazila som ho.

„Nič mi nevysvetľuj. Nechcem nič počuť. Nechcem vedieť, kto to je. Nechcem vedieť, či máš jednu milenkku, alebo či ich máš viac. Nechcem poznať žiadne podrobnosti. Chcem len, aby si mi zmizol zo života. Okamžite. Vypadni z nášho bytu. Nemáš právo zostať tam. Pôjdem na týždeň preč. Keď sa vrátim, nechcem tam po tebe nájsť ani ponožky.“

„Ro...“

„Počul si, čo hovorím?“

Pomaly som vstala, siahla do kabelky, hodila na stolík päťeurovú bankovku, otočila sa a šla. Možno za mnou niečo volal, ale ja som sa ani neobzrela.

Už ste niekedy išli jarným Parížom na stanicu?

Uplynul rok a ja tu teraz ležím a počúvam, ako dážď tancuje na parapete. Som niekto iný.

Viem, kde je. Párkrát mi telefonoval. Najskôr sa presťahoval k jednej ženskej (neviem, či k tej z telefónu), potom chvíľu býval v hoteli a nedávno si prenajal garsónku v rue Lepic na Montmartri.

Viem, ako mu je. Viem to, pretože mi posiela maily. Pretože mi rozpráva, zveruje sa, narieka a prosí. Viem to, pretože aj ja mu posielam maily. Dážď stále ešte tancuje, teraz už sa však trochu zadúša, už spomaľuje, vypadáva z taktu, ako keby sa vyčerpal. Nakoniec zmlkne úplne. Počúvam ticho. Som ďaleko od ruchu dole na ulici. Okolo mňa je len Paríž a ten už ma dôverne pozná. Pred ním sa nehanbím.

Strkám ruku pod deku. Som nahá. Rozťahujem stehná.

Presne takto sa to začalo. Mojm prvým mailom.